

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΕΙΔΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Ένα παράξενο άρθρο της Άνναπέλλας που είχε επισκεφθή τελευταίως το Χόλλυγουντ για να γυρίση ένα έργο της «Φόξ-Φιλμ»)

Άνναπέλλα, μία από τις καλύτερες «βεντέτες» του Γαλλικού κινηματογράφου, είχε πάει τελευταία στο Χόλλυγουντ για να γυρίση με τον Σαλ Μπουαγιέ την Γαλλική «Θεριόν» του «Καραθά», ενός από τα καλύτερα έργα της «Φόξ-Φιλμ». Η μεγάλη «βεντέτα» λοιπόν, γυρίζοντας στο Παρίσι, έγραψε το ακόλουθο άρθρο για την παρ'όσο κι' εκκεντρική ζωή του Νέου Κόσμου.

«Όταν έφτασα στη Νέα Υόρκη, όμολογώ ότι θαμπώθηκα από τους μεγαλοπρεπείς ούρανοζυστες και την κίνηση των δρόμων. Αυτή η πολιτεία είναι κάτι το αφάνταστο. Την ήξερα βλέπετε μόνο από τον κινηματογράφο. Στην πραγματικότητα, μοιάζει μ' έναν μοντέρνο κόσμο της Βαβέλ. Κι' όμως, δλ' αυτά τα εκατομμύρια του κόσμου κινούνται με την μαθηματική ακρίβεια ενός ρολογιού. Έχουν δική τους ζωή που θεωρούν τους Αμερικανούς ανθρώπους μηχανές. Είναι τόσο τυπικοί, τόσο καινικοί! Ψάμψα κυριολεκτικώς την δραστηριότητα και την ειλικρίνεια τους. Όσο για την εργασία τους; Είναι υποδειγματική. Καείς άλλος λαός δεν έχει ίσως τόσο ανεπτυγμένο το αίσθημα της τάξεως. Τα πάντα γι' αυτόν είναι υπόθεσις λεπτών και...λεπτών τής ώρας!

Ο έρωας, η διασκέδασις, η οικογένεια, είναι πράγματα για τα οποία ενδιαφέρεται μόνο όταν θα τελειώση τις δουλειές του εργάστασιου του.

Όριστε ένα παράδειγμα:

Μέσα στο υπερωκεάνειο που με μετέφερε στον Νέο Κόσμο, είχα κάνει την γνωριμία ενός θαυόπλουτου γιάγκη, του μίστερ Τζόις Μάλφρετον. Ήταν ένας αθλητικός άνδρας με τετράγωνους ώμους και με τεράστια γυαλιά από ταρταρούχα. Στη Νέα Υόρκη είχε μεγάλα εργοστάσια οδήρου, τα όποια άτασολούσαν πολλές χιλιάδες εργατών. Καταλαβαίνετε θέβαια ποσο ήταν άσηχολημένος. Δεν είχε ήσυχαίο ούτε και μέσα στο υπερωκεάνειο. Κάθε τόσο λοιπόν, ενώ συζητούσαμε για τα εϋθυμα κέντρα του Μπροντγουάη και τις διασκέδασεις των Αμερικανών, μου ζητούσε συγγνώμη, διέκοπτε την συνομιλία μας για να διασχίσω ένα τηλεγράφημα. Από την πρώτη μέρα μάστιχα του ταξιδιού του είχε προσλάβει στην ύπηρεσία του έναν ασυρματιστή. Έτσι κατόρθωνε να θρίσκειται σε διαρκή επικοινωνία με τους αντιπροσώπους του εργοστασίου του που ήταν σκορπισμένοι σ' όλο τον κόσμο. Το παράδοξο είναι, ότι δεν κουραζόταν καθόλου και φαίνεται εξααιρετικά εύθυμος, πράγμα που μ' έκανε ν' άπορω. Μία μέρα τέλος τον ρώτησα περίεργα:

—Μίστερ Τζόις, έτσι άπασχολημένοι είναι βλοίοι Αμερικανοί;

—Έλασε μ' ένα πλατύ γέλιο που έδειξε τα χρυσά δόντια του. Φανόταν Ικανοποιημένος.

μη ότι το καλύτερο όπλο για να κατακτήσης τη ζωή και τον έρωτα, είναι η έμπιστοσύνη και η συμπάθεια. Ξέρεις ότι «γαυρογελώ», σημαίνει «κατακτά». Ξέρεις ακόμη ότι ο άνδρας δεν ζητάει μόνο μία όμορφη γυναίκα, μα μία γυναίκα που να μπορεί να σταθή με θάρρος δίπλα του στις δύσκολες στιγμές, μία γυναίκα με την όποια μπορεί να μιλήση σαν ίσος προς ίσο, για τη ζωή τους. Οι άνδρες εκτιμούν τις σοβαρές γυναίκες κι' όχι τις ελαφρόμυαλες. Αυτές είναι καλές για μία εφήμερη περιπέτεια. Έπειτα ξεχνιούνται με τον πιο αδιάφορο και τον πιο σκληρό τρόπο.

—Μπορώ λοιπόν να ελπίζω...

—Μόνο να ελπίζης; Πρέπει να είσαι βέβαιη! Για να πειση κανείς τους άλλους, πρέπει πρώτα να έχει πειση τον εαυτό του... Τέλος, μη ξεχνάς κι' ένα άλλο ασηχολότατο όπλο, με το όποιο μπορεί κανείς να κατακτήση ό,τι εϋπιθυμεί σ' τ η ζ ω ή, τ ά π ά ν τ α!

—Ποιό είναι αυτό το θαυματουργό όπλο; Έκανε η Έλζίρα κατάληκτη.

—Η έπιμονή! Με την έπιμονή, η Τζόαν Πάρκερ, η όποια ήταν «το πιο άσηχο κορίτσι του Χόλλυγουντ», κατόρθωσε μέσα σε δύο χρόνια να γίνη ένας από τους πιο ασηχνευτικούς νέους «αστέρες». Κανείς πειά δεν θυμάται την «άσηχημ» Τζόαν Πάρκερ. Όλοι σήμερα ασηχνεύονται από το άθλητικό «σεξ άπτή» της ξευτηνης «βεντέτας». «Ε, λοιπόν, ακολούθησε κι' έσύ το παράδειγμα της. Κατάκτησε τη ζωή με την έπιμονή!...

—Γιές, μου άπάντησε. Έκείνο που κουράζει τους Αμερικανούς, είναι η ανεργία. Ο Αμερικανός που δεν έχει δουλειά, είναι ο πιο δυστυχισμένος απ' όλους τους ανθρώπους. Δεν ξέρει πώς να περάση την ώρα του!

Ο μίστερ Τζόις Μάλφρετον, ήταν ο τύπος του Αμερικανού επιχειρηματία.

Νέα Υόρκη—Λός Άντζελες! Η πιο μαγευτική διαδρομή που έκανα με ταχύτητα διακοσίων χιλιομέτρων την ώρα! Ο τύπος του αεροπλάνου που με μετέφερε στην πόλη του κινηματογράφου, ήταν ένας «άσος» της Αμερικανικής αεροπορίας. Μερχι σήμερα έχει καταρρίψει δέκα ανεάρια ρεκόρ και παρ' όλο μ' αυτή την πτήση του να κερδισή και το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας! Πετούσαμε σ' άρκετο ύψος, μα κατόρθωνα να βλέπω μία λουρίδα τοπίων που τυλιγόταν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στις ρόδες μας. Φτάσαμε σε δεκαεξη ώρες στο Λός Άντζελες, δηλαδή τρεις ώρες άργότερα από το παγκόσμιο ρεκόρ! Ήμουν εκείνη τη μέρα εξααιρετικά έρωσερη και ευδιάθετη. Το αεροδρόμιο ήταν γεμάτο από άνθρωποι. Όλες η «βεντέτες» μου είχαν στείλει ένα σωρό όμορφα λουλούδια. Ο Σαρλ Μπουαγιέ είχε ένα διαδοκίμενο ποικόκεφαλο και κάθε τόσο έπιανε άσπιρίνες...

Για μένα το Αμερικανικό κοινό ήταν μία άποκάλυψις. Δεν το φανταζόμουν τόσο θερμό και τόσο ένθουσιώδες. Από το αεροδρόμιο μέχρι το ξενοδοχείο μου, ένα πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθή για να με δει και να με χειροκροτήση. Απορούσα που δεν είχαν τίποτε από την κινηματογραφική ύμωροφία της λεπτοκαμιαγίας «Μισσοκό» που είχα υποδοθη στη «Ναυμαγία» του Φάρερ και διασκεδάζαν με την άρέλεια μου. Γι' αυτούς ήμουν ένα εύθυμο κορίτσι, μία Παριναίη.

Ένα παιδάκι δέκα χρόνων μου εύχθήκε το «καλώς ήλθεσ» και μου προσέφερε μία μεγάλη άνθοδέμα από κατακόκκινα τριανταφυλλά. Ένας Αμερικανός που ζήτησε έν' ατύγραφο κι' οι ρεπόρτερς με ρώτησαν τις έντυτώσεις μου άπο το ταξείδι.

—Δεν πρόλαβα να ιδώ τίποτε από την χώρα σας, τους άπάντησα μ' όλη την ειλικρίνεια μου.

Την άλλη μέρα όμως είδα κατάληκτη μία τετρασπληή συνέντευξη που δεν είχα δώσει και πληροφορήθηκα μερικές συνθήεις μου που δεν τις ήξερα κι' έγω. Είδα δηλαδή, ότι σηκωνόμουν πολύ πρωί, ότι παίζω γκόλφ, ότι κάνω μία ώρα υποδή τη μέρα, ότι μ' άπέσουν οι δαυοί άνδρες κι' ότι είναι έρωστειμένη. Άράδιζαν ακόμη και μερικές έρωτικές περιπέτειές μου που κόντευαν να κάνουν και μένα να τις πιστώσω. Και γιατί όχι, παρακαλώ; Μήπως κι' έγω δεν θα μπορούσα να έχω μια τόσο συνταρακτική περιπέτεια;

Οι δημοσιογράφοι του Νέου Κόσμου είναι τρομεροί! Σας κάνουν να πιστεύετε τα πιο παράδοξα και τα πιο άπιθανά πράγματα, ακόμη κι' αν είσθε πληροφορημένος ότι δεν βγαινα ποτέ!

Για να είμαι ειλικρινής, ένα πράγμα μου έκανε έντύπωσι στο Χόλλυγουντ: η «μοιραίες» γυναίκες του. Τολμώ να πώ ότι δεν ήσαν γυναίκες. Ήσαν κάτι παράδοξα κι' εξωτικά πλάσματα, γεμάτα παραξενιές και ιδιοτροπιές. Ξέρνανε τους εκατομμυριούχους γιάγκηδες από τη μύτη κι' άλλαξαν αυτόκρητο όπως άλλαζου τουαλέτες.

Η δεξιόσις τους είναι κάτι το άφάνταστο. Η μεγαλοπρέπεια τους είναι πάρα πολύ δύσκολο να περιγραφη. Κάθε μια απ' αυτές κοστίζει δεκάδες χιλιάδων δολλαριών.

Κάποιος είχε την άρέλεια να με ρώτηση αν είμαι εύχαριστημένη που έπισκέφθηκα την πόλη του κινηματογράφου. Αυτό το πράγμα θέλει ρώτημα; Πράγματι, πρέπει να σας διαλογισθώ, ότι ένας από τους κρυφούς πόθους μου, ήταν να έπισκεφθώ το Χόλλυγουντ και να ζήσω για λίγο την όνειρωδη ζωή του.

Και τ' όνειρό μου, καθώς βλέπετε, πραγματοποιήθηκε.

Όταν τέλειωσε το «γύρισμα» του «Καραθά», ξεκουράσθηκα λίγο στις όλλες των μεγάλων «βεντέτων» που είχαν γίνη πειά φίλες μου κι' έπειτα με τον ίδιο τολημό αεροπόρο ξεαναγύρισα με την ίδια ιλιγγιώδη ταχύτητα στη Νέα Υόρκη. Ύστερα από λίγες μέρες, έφραγα με το υπερωκεάνειο «Μόρμεν» έπιστρέφοντας στην Εύρωπη. Ήμουν ένθουσιασμένη. Είχα γνωρίσει από κοντά την παράξενη ζωή του Νέου Κόσμου.

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Η Άνναπέλλα
(Σκίτσο του Γ. Μπασσιά)